

flaas til 18 Ore, og der endog, efter hvad der er meddeelt Udvalget, er solgt af den til 13 Ore pr. Pfd.

Er man paa det Reene med, at de paagjældende Foranstaltninger bør træffes, kan det dernæst heller ikke betvivles, at de bør træffes samtidig med Toldlovens Strafftræden, inden den forhøiede Bestyttelse kan have viist sin Virkning og derved vanskeliggjort deres Gjennemførelse.

Som den nærmest liggende Udvei for at naae det tilsigtede Maal frembyder sig da vel Tanken om en Beskatning af Tobaksavlens efter den Maalestof, at Skatten sættes lig med Tobakstoldens Beløb. Smidlertid er det klart, at en saadan Beskatning vilde volde Dyrkningens bratte Undergang, og i et i Samlingen 1873—74 forelagt Forslag nøiedes Regjeringen derfor ogsaa med at foreslaa Afgiften ansat til Forskjellen mellem den bestaaende og den foreslaaede Toldfats, der ligesom nu udgjorde 10 Ore pr. Pund, hvorved Dyrkerne vilde beholde den bestaaende Bestyttelse af 15 Ore pr. Pund.

Naar Flertallet dog ikke har foretrukket en saadan Beskatning fremfor et ligefremt Forbud mod Tobaksdyrkning, skyldes dette en Flerhed af Grunde.

Fra et fiskalt Synspunkt er Beskatningen uheldig, da den vil volde Statskassen en i Sammenligning med det ringe Udbytte uforholdsmæssig Udgift og Uleilighed. I statsøkonomisk Henseende er det dernæst klart, at det vilde være en besynderlig Anomali at beskytte Tobaksavlens, medens man f. Ex. ikke beskytter den for vort Land passende og betydningsfulde Sufferroedyrkning. Og dertil kommer endelig, at det efter vor Formening turde være overmaade tvivlsomt, om Tobaksavlens vilde kunne bære endog blot en saadan Differentialstat som den anthede. I Henseende til Beskatningsmaaden ere vi nemlig enige med det af Landstinget i Samlingen 1873—74 nedsatte Udvalg om at anse en Udbyttebeskatning, beregnet efter Antallet af Blade, for aldeles upraktisk, og gaa

derfor ud fra, at Skatten maatte være en Arealstat, som, beregnet efter et Udbytte af ca. 1400 Pund Tobak pr. Tønde Land, maatte udgjøre 140 Kroner pr. Tønde dyrket Areal. Naar man nu fastholder, at denne Afgift maatte erlægges uden Hensyn til, hvormegget Høsten indbragte, altsaa selv om den kun indbragte netop Afgiftens Beløb, i hvilket Tilfælde Dyrkerens hele Arbejde og Udgift var spildt, eller den endog fuldstændig mislykkedes, i hvilket Tilfælde Dyrkeren vilde lide et kontant Tab, antage vi, at Beskatningen vilde paaføre Tobaksdyrkingen en Risiko, som den ikke vilde være istand til at bære, og at Følgen af denne Beskatning ogsaa kun vilde blive den, at de hidtilværende Dyrkere strænmedes fra at vedblive Dyrkingen. Men saa vilde altsaa Resultatet af en Beskatning i alle Tilfælde kun blive det, at man tvang Dyrkerne til at ophøre uden at yde dem det Gode, som Forbudet nu sikrer dem, nemlig en Erstatning for de Huse og Redskaber, som under en modsat Forudsætning simpelthen vilde blive værdiløse som saadanne.

Flertallet kan herefter ikke skjønne rettere, end at det almindelige Forbud mod Tobaksdyrkning til Salg paa Steder, hvor den tidligere ikke har fundet Sted, efter det foran om Avlens Bestaenhed i vort Land Udviklede ikke kan have nogen Betænkelse, og de, der tidligere have drevet den, ville formentlig ogsaa være vel tjente med Forbudet, som sikrer dem den Erstatning, de ellers vilde gaa glip af, og hvis Udredelse derhos paa Grund af Tobaksavlens ringe Udbredelse og de paagjældende Gjenstandes mindre Værdi ikke kan forventes at ville tyngte Statskassen. Under disse Omstændigheder finder Flertallet ikke af Hensyn til theoretiske Betragtninger om den borgerlige Handelsfriheds Grændser at burde lade sig afholde fra at give sin Tilslutning til en Ordning, der praktisk fyldestgjør alle Parters Interesse som man derfor heller ikke har havt Betænkelse ved at indføre i det frie England, og som ogsaa de tidligere hos os sted